

giver Anledning til, at der bliver afhørt en Mængde Personer om dette Punkt, dels Personer, som have kendt Fru Bransholm, medens hun var Lærerinde i Viborg, dels Personer, som have kendt hende, medens hun var Forstanderinde for Opdragelsesanstalten „Hebron“, først i Struer og senere i Handbjerg, og den giver Anledning til Afhøring ogsaa af en Mængde af Børnene, og alle disse Afhøringer maa Fru Bransholm lide den Krænkelser at faa sig forelagte, saaledes at hun Punkt for Punkt maa gaa dem igennem og udtale sig derom, og da saa alt dette paa Grund af det ærede Medlems Sigtelse er sket, forelægger Undersøgelssdommeren disse forskellige Vidneforklaringer, de Oplysninger, der ere fremkomne i Sagen, for Overlæge Geill paa Viborg Sindssygeanstalt for at faa en Udtalelse af ham om Sagen. Hr. Geill udtaler saa i en Erklæring af 14. November forrige Aar, „at der i det foreliggende ikke indeholdes nogen som helst Antydning af, at hun skulde nære eller have næret homoseksuelle eller perverse Tilbøjeligheder.“ Saa skulde man jo dog synes, at nu maatte Fru Bransholm være fri for denne Sigtelse, men alligevel se vi ikke blot, at Sigtelsen fastholdes i socialdemokratiske Blade, men det viser sig jo, at det ærede Medlem under sine Udtalelser her i Tinget bliver ved med at sigte hende, han ser ganske bort fra Geills Erklæring, og da han vel maa have en Formodning om, at der heller ikke bliver ret mange, der ville følge ham i at kaste Vrag paa en saadan Udtalelse af en ansat Sindssygelæge, finder det ærede Medlem den Udvej at sige: „Ja, men der er jo den 13. November afhørt 3 Mænd i Holstebro eller Struer, hvor det nu var, og deres Forklaringer ere ikke forelagte for Dr. Geill.“ Dertil skal jeg sige, at jeg, da det ærede Medlem fremkom med den Paastand, har ladet forhøre hos Overretsassessor Schrøder, om disse Forklaringer, som vare afgivne den 13. November, ikke vare blevne forelagte for Dr. Geill, og hvorfor de da ikke vare blevne forelagte for Dr. Geill, men Overretsassessor Schrøder har svaret, at ogsaa disse Erklæring, som ere afgivne den 13. November, ere forelagte for Dr. Geill, og at det er paa Grundlag ogsaa af disse Vidnesbyrd, at Dr. Geill har afgivet sin Erklæring af 14. November 1907. Jeg skulde dog tro, at alle, der ville søge at være upartiske i denne Sag, maa erkende, at der i alt Fald lige overfor disse Sigtelser, som, naar alt kommer til

alt, ere langt, langt værre og langt mere graverende end noget som helst af alt det andet, som det ærede Medlem har anført mod Fru Bransholm, maa tilkomme Fruen en eklatant Oprejsning. Det ærede Medlem har paa flere Punkter af Sagen haft i sin Haand at give hende denne Oprejsning ved at erkende sin Fejltagelse, men det ærede Medlem — det fremgik af en Ytring, som han i en anden Forbindelse fremkom med — tager „selvfølgelig“ ikke noget tilbage.

Det ærede Medlem har dernæst sigtet Fru Bransholm for en Række grufulde Mishandlinger overfor de Børn, som vare betroede hende til Opdragelse. Karakteren af disse Mishandlinger betegner det ærede Medlem i en af sine Artikler ved at sige — det findes Pag. 17 i den trykte Bog —: „Fru Bransholm har været djævelsk opfindsom i sine Planer om Afstraffelse. Man skal søge til Rigas Fængsler og Spaniens katolske Kirke for at finde Mage.“ Vi have jo allesammen i Bladene set Fremstillinger af, hvorledes det er gaaet til i Rigas Fængsler. Hvorvidt disse Fremstillinger ere rigtige eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om, det kender jeg ikke. Men det er jo til disse Fremstillinger, det ærede Medlem sigter, naar han taler om Rædslerne i Rigas Fængsler. Og hvad Spaniens katolske Kirke har foretaget i Inkquisitionens Tidsalder, det kende vi jo allesammen. Imidlertid, naar Fru Bransholm skal have været værre, end hvad der er sagt om Rigas Fængsler og Spaniens katolske Kirke, saa tror jeg, at alle, der have læst disse Forhør, ville komme til det Resultat, at saa maa Tilstandene baade i Rigas Fængsler og under Inkquisitionen have været meget moderate.

Der har jo været afholdt Forhør om en hel Række af disse grusomme Mishandlinger, disse grufulde Behandlinger, som det ærede Medlem har fremstillet, om det Tilfælde, hvor en Pige af en Lædefoged blev trukken ved Haaret op ad Trappen til Loftet, og der har været talt om en hel Række af lignende enkelte graverende Ting. Ærede Medlemmer, som have læst Forhørene, ville jo vide, at alle disse enkelte særlige Anklager for grufulde Mishandlinger ved Forhørenes Oplysninger ere faldne ganske til Jorden, og det ærede Medlem har jo heller ikke i sine Udtalelser her i Salen turdet fastholde dem. Havde det ærede Medlem turdet, havde han sikkert gjort det, det ærede Medlem tør jo ikke saa lidt i denne Sag. Men det ærede Medlem reducerer